

Η Κυριακή των Προπατόρων στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στον Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδος στο Παναιτώλιο χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην αρχιερατική Θεία Λειτουργία, την Κυριακή των Προπατόρων, 15 Δεκεμβρίου 2024, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Κατά το κήρυγμά του ανέλυσε την αποστολική περικοπή της ημέρας, λέγοντας τα εξής:

«Καθώς βαδίζουμε με γοργά βήματα προς την χαρμόσυνη νύχτα των Χριστουγέννων, καθώς η καρδιά μας αρχίζει ήδη να γεύεται την πρώτη χαρά για την έλευση του Σωτήρα του κόσμου, η σημερινή αποστολική περικοπή προέρχεται από ψυχή ταλαιπωρημένη και σώμα αλυσοδομένο στις φριχτές φυλακές της Ρώμης. Αυτή είναι η κατάσταση του Αποστόλου Παύλου, όταν γράφει την δεύτερη επιστολή προς τον αγαπημένο του μαθητή Τιμόθεο, από την οποία ακούσαμε σήμερα ένα συγκινητικό απόσπασμα.

Ο μεγάλος Απόστολος, σχεδόν 67 χρονών πλέον, έχει συλληφθεί για δεύτερη φορά από την ρωμαϊκή αστυνομία. Το γνωρίζει, το διαισθάνεται πως η επίγεια διαδρομή του φτάνει στο τέλος της. Το σώμα του δεν μπορεί πλέον να ακολουθήσει τα σχέδιά του. Η ψυχή του όμως δεν έχει χάσει απολύτως τίποτε από τον ζήλο και την πίστη του. Η επιστολή του αυτή αποτελεί, ουσιαστικά, την πνευματική του διαθήκη και κάθε της λέξη έχει μέσα της όλη την σοφία ενός ανθρώπου, ο οποίος, μπροστά στην αγάπη του για τον Χριστό, δεν υπολόγισε καμία κακουχία και κανέναν κίνδυνο.

Δεν φτάνουν όμως μόνον αυτά που υποφέρει. Στην επιστολή, χωρίς θυμό αλλά με παράπονο, γράφει στον Τιμόθεο πως εγκαταλείφθηκε από όλους τους συνεργάτες του. Έναν μόνον εξαιρεί: «Ο Κύριος ας δείξει το έλεός Του στην οικογένεια του Ονησιφόρου, που με ανακούφισε πολλές φορές και δεν ντράπηκε για την φυλάκισή μου».

Όλοι οι υπόλοιποι φοβούνται να τον πλησιάσουν και κανείς από όσους τον άκουγαν στα τελευταία κηρύγματα του στην Ρώμη δεν φανερώνει την πίστη του, διότι ο κίνδυνος να συλληφθεί και να οδηγηθεί και αυτός στον θάνατο είναι μεγάλος.

Με την αυθεντία, λοιπόν, που του δίνει ο πόνος που νιώθει σε όλο του το κορμί, ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει τον Τιμόθεο: «Να μην ντρέπεσαι, λοιπόν, να ομολογείς τον Κύριό μας, ούτε να ντρέπεσαι για μένα, που είμαι φυλακισμένος για χάρη του. Να είσαι έτοιμος να κακοπαθήσεις μαζί μ' εμένα για το κήρυγμα του Ευαγγελίου, κι ο Θεός θα σου δώσει την δύναμη».

Μιλά στον μαθητή του, είναι όμως σαν να μιλά στον καθένα από μας και να μας παρακαλεί: «Ποτέ να μην ντραπείτε για τον Χριστό και τίποτα να μην υπολογίσετε μπροστά στην αγάπη προς Εκείνον, ο Οποίος, χωρίς να το αξίζουμε, μας αγάπησε όσο δεν μπορεί να φανταστεί ο ανθρώπινος νους και μας έσωσε από τον θάνατο».

Σε λίγες ημέρες, μέσα στις ολοφώτεινες Εκκλησιές μας, θα βρεθούμε ξανά στην σκοτεινή εκείνη νύχτα, που φωτίστηκε από το υπέρλαμπρο άστρο της Βηθλεέμ. Η ψυχή μας θα γεμίσει συγκίνηση και η καρδιά μας θα δοξολογήσει τον νεογέννητο Μεσσία. Ποίοι όμως είναι εκείνοι που θα χαρούν περισσότερο για το φως αυτό; Μα, ποιοί άλλοι από εκείνους που ζουν μέσα στο σκοτάδι του πόνου, του φόβου και της απογνώσεως. Μόνον όσοι έχουν βιώσει το απόλυτο σκοτάδι στην ζωή αυτή, είναι

σε θέση να εκτιμήσουν το ουράνιο φως, αρκεί να γεμίσουν την καρδιά τους με πίστη και ευγνωμοσύνη για τον ερχομό του Ηλίου της Δικαιοσύνης. Ένας απ' αυτούς υπήρξε και ο Απόστολος Παύλος. Μέσα στο απόλυτο σκοτάδι της απείσιας φυλακής του, μέσα στο βαθύ σκοτάδι του φόβου για τον θάνατο που πλησίαζε, βρήκε το κουράγιο να αναπέμψει ύμνο δοξολογίας, γράφοντας: «Φανερώθηκε ο σωτήρας μας Ιησούς Χριστός, ο Οποίος, όχι μόνον κατήργησε τον θάνατο, αλλά και γέμισε την ζωή μας με αφθαρσία και το υπερκόσμιο φως του Ευαγγελίου Του».

Είναι βέβαιο πως αυτόν τον συγκλονιστικό στίχο είχε διαβάσει και ο μελωδός της Εκκλησίας μας όταν έγραψε τον υπέροχο ύμνο: «Επεσκέψατο ημάς, εξ ύψους ο Σωτήρ ημών, ανατολή ανατολών, και οι εν σκότει και σκια, εύρομεν την αλήθειαν· και γαρ εκ της Παρθένου ετέχθη ο Κυριος».

Γνωρίζουμε βεβαίως πως, όταν ο Χριστός γεννήθηκε, ο Παύλος δεν είχε ακόμα γεννηθεί. Αλλά και όταν έμαθε για τον Χριστό, η Γέννησή Του μάλλον θα του ήταν εντελώς αδιάφορη. Για εκείνον, ο Χριστός γεννήθηκε στην καρδιά του όταν ήταν 30 χρονών, καθώς βάδιζε προς την Δαμασκό για να καταδιώξει τους Χριστιανούς.

Τότε ήταν που το σκοτεινό σπήλαιο της καρδιάς του γέμισε από το υπερκόσμιο φως του προσώπου του νεογέννητου Χριστού. Τότε ήταν που η πίστη και η ευγνωμοσύνη προς τον Εσταυρωμένο που του αποκαλύφθηκε, τον γέμισε δύναμη και αντοχή, ώστε να αντέξει 35 χρόνια διαρκούς μαρτυρίου, διωγμών, απειλών, προσβολών και πολλής μοναξιάς.

Γνώριζε, όμως, πως εμπιστεύτηκε την ζωή του στον ισχυρότερο από κάθε ανθρώπινη δύναμη Θεό. Γνώριζε πως, αφού Αυτός ήταν μαζί του, βρισκόταν σε θέση να αντέξει όλη την εγκατάλειψη εκ μέρους των συμπατριωτών του αλλά και εκ μέρους εκείνων που δεν βρήκαν το θάρρος να τον ακολουθήσουν μέχρι τον τόπο της φυλακίσεως και του μαρτυρίου του.

«Αυτού του Παντοκράτορος Θεού», γράφει, «υπήρξα κήρυκας και διδάσκαλος στους ειδωλολάτρες. Και εξ αιτίας αυτής της αποστολής που μου εμπιστεύτηκε ο Κύριος, υποφέρω χωρίς να ντρέπομαι».

Και αφού ανέφερε αυτά στον αγαπημένο του μαθητή, τον παρακαλεί, όπως παρακαλεί και όλους εμάς, γράφοντας: «Πολλά υγιή και πολλά αρρωστημένα θα δείτε και θα ακούσετε στην ζωή σας. Κάθε φορά που αμφιβάλλετε, να θυμάστε τα λόγια μου και το παράδειγμά μου, διότι όσα είπα και όσα έκανα δεν ήταν δικά μου, αλλά τα διδάχτηκα από τον Ιησού Χριστό. Εμπιστευτείτε το Άγιο Πνεύμα που κατοικεί μέσα σας και δεν θα χάσετε ποτέ την κληρονομιά που σας αφήνω».

Εάν θυμόμαστε διαρκώς τα πάθη και τις ταλαιπωρίες του Αποστόλου Παύλου, τα βάσανα και την μοναξιά του, θα καταλάβουμε πόση δύναμη βρίσκεται κρυμμένη στο σπήλαιο της Βηθλεέμ. Εάν αναλογιστούμε, πόση δύναμη και αντοχή χάρισε

στον μεγάλο Απόστολο ή συνάντηση του με τον Χριστό, θα γεμίσουμε ελπίδα και βεβαιότητα πως η έλευση του Θεού στην γη συνέτριψε όλες τις δυνάμεις του σκότους και της αμαρτίας. Εάν, με τον πνευματικό μας αγώνα, συρρικνώνουμε διαρκώς τα πάθη μας και αποστρέφουμε το βλέμμα από όλα εκείνα που μας χωρίζουν από την αλήθεια του Ευαγγελίου, μεταβάλλουμε την ψυχή μας σε σπήλαιο μέσα στο οποίο θα γεννηθεί η πηγή μιας υπέρτατης χαράς που καμία δύναμη του κόσμου δεν μπορεί να μας προσφέρει».

Ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του, ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι: «τίποτε πάνω από τον Χριστό δεν έβαλε ο Παύλος στην ζωή του. Αν ακολουθήσουμε το παράδειγμά του, ας είμαστε βέβαιοι πως καμία δυσκολία και καμία απειλή δεν είναι σε θέση να μας στερήσει την χαρά της Θεϊκής παρουσίας Του».

[Πατήστε ΕΔΩ για περισσότερες φωτογραφίες](#)